

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Fotoğraf / Yasin MORTAŞ

Yıl 2 Sayı 22 Aralık 2020

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Ahmet Süreyya DURNA

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet OSMANOĞLU

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebyatdergisi.com

Facebook:

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl:2 Sayı: 22 (Aralık 2020)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

* * *

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

İÇİNDEKİLER

YENİLEŞTİK

Haşim KALENDER3

SEN GİTTİN

Mehmet OSMANOĞLU4

GECE, İHTİYAR SAAT

Mustafa İŞİK5

SÖYLENCE

Ali Kemal MUTLU5

PAPATYA MEVSİMİ

Gülçin Yağmur AKBULUT6

ŞEN ŞAKRAK ÇOCUKLARDIK

Recep ŞEN7

KÖR SUFLÖR

Yaren KAYIP7

EVRENSEL TÜRKÜ

İlker GÜLBAHAR8

DEDEM DEDİ HAYAL DEMİŞTİK

Ramazan DEMİRTAŞ8

CAN DOSTLAR

Meral Tabakoğlu TOKSOY9

BAVULDA TÜY HEYKELİ

Aras ALTUNBEY11

YÜREĞİMİZE DÜŞEN O GİRDAP

Oğuz KAYIRAN12

FLANÖR

Mehmet MORTAŞ13

AŞK BU DEĞİL

Erhan TIĞLI14

ÇE-LİŞKİ

Faik GÜÇLÜ15

ŞEHADET MEVSİMİ

Filiz Kaşkışım ÇOLAK16

DERDİNİZE ŞİİR GÖNDEREBİLİR MİYİM

Rıdvan YILDIZ17

BİR YARIM ÖYKÜ

Necmettin YALÇINKAYA18

ÇİÇEK YAZGISI

Muhammed KORKMAZ19

GÖNÜL KÖPRÜSÜ

Furkan EREN20

SENİ BEKLEDİM

Faik KUMRU21

MUTLULUĞA ÇAĞRI

Hızır İrfan ÖNDER22

SANDIN

Mehmet Muhlis ŞEPİK22

DOĞUYU GÜZELLEŞTİREN KADIN

Vedat YARIŞAN23

HEYULA

Mehmet Şirin AYDEMİR23

ÜLKEMİN ÇOCUKLARINA

Ahmet Süreyya DURNA24

YENİLEŞTİK

Olanğa döndü imkân,
Hane ya ev, ya da mekân,
Her taşın altında çıkan
Vetsiz idi model oldu,
Ortalık şarlatan doldu.

Serden kafa, kafadan baş,
Çıkmazdakine, işi yaş.
Kanka oldu şu arkadaşı,
Darda tutardı elinden;
Emin değilsin dilinden.

Namert kalles, mertse yiğit,
Nasihate döndü öğüt.
Ardıcım sanıyor söğüt.
Mertek etsen bel veriyor,
Temek delik, yel vuruyor.

Takunyalaştı pabuçlar,
Terlik dedi ince uçlar.
Cinsiyet değişti saçlar,
Kadın keser, bey uzatır;
Ölü diriye gözetir.

Döleğe düz, bayıra dik,
Abesleşti eski hödük.
Yenmiyor kavurğa, hedik;
Yok, idi hayır eyledik,
He'yi evet'le söyledik.

Bırak oldu eski koyur,
Aç alışmış toku doyor.
Ne diyon'du ezel buyur.
Emir idi amir dedik,
Diş yaptırdı diş gedik.

Gediği aşmadık daha,
Fiyata dönüştü paha.
Alan idi oldu saha,
Hanı otele çevirdik;
Ezelde tevir tevirdik.

Velhandı nadasa döndü,
Gerzek dedik ezel böndü.
Yıldız cereyanla söndü.
Yakmıyor gayri biçare.
Gaz lambası ve idare.

Kara siyah, ak'sa beyaz,
Kendini koruyor ayaz.
Yüce Mevlâ'mızdan niyaz;
Bizi bize getirecek,
Bu vurgunu bitirecek.

Sarpa sarar yollarımız,
Yaman gayri hâllarımız,
Senelerdi yıllarımız;
Fark etmeden geçiyorlar,
Töreleri biçiyorlar.

Goğuk yoksa goz olmuyor,
Dibi delik koy dolmuyor.
Bıldırdan eser kalmıyor,
Bu senenin yeri başka;
Eskiye dönülse keşke.

Fistanı tümünden sıyırдық,
Entariliyi ayırdık,
Keçileri hep koyurduk,
Seyreder sahte yarenler;
Sürüldü devran sürenler.

Ayakkabılaştı kelik,
Gök yarıldı, ozon delik.
Ne su basman, ne de helik.
Beton oldu baştan sona,
Nefes aldırılmaz insana.

Çabalarım, çarnaçarım,
Günün şerrinden kaçırım.
Eskiye kapı açarım,
İsteyen girer yol alır;
Gideriz hoş seda kalır.

Nesil düşünmez gürleşti,
Gayri İslamlar birleşti.
İsimlerde hödükleşti.
Mustidir eski Mustafa,
Hasan'a der eski kafa.

Çocuk çimer idi teşte,
Mısırı gıflardık düşte.
Damada döndü enişte,
Bibiye hala dediler;
Go idi dedikodular.

Özledim eski günleri,
Vakitleşen öğünleri.
Heder ettik düğünleri.
Halaka pist ile bitti,
Edep haya kökten gitti.

Unuttuk pilavı, aşı;
Köylerimiz çeker başı,
Flört eyledik oynaşı.
İşmar cebimizde gayri,
Takiptedir hasta sayrı.

Kalender'in ahu zarı,
Son yaklaştı, akli yarı.
Yeşile çalıyor sarı,
Çağ renkte yarış ediyor;
Bukalemunca gidiyor.

Mehmet OSMANOĞLU

SEN GİTTİN

sen gittin
 hüzünler beri geldi
 yıldızlar çekildi göğümden
 mehtabı hiç görmedim
 senden sonra
 bana mı öyle geliyor
 dedim
 evet
 dedi
 yıldızlar her zamanki yerinde
 ay ışığı çok vakit
 aydınlatır gecenin yüzünü
 benim içim titrer
 sen öyle elemli seyrederken
 gökyüzünü

sen gittin
 dolmadı içimde bıraktığın boşluk
 tebessümler
 dudağımdan öteye geçmedi
 bir yanı eksik kaldı her sevincin
 içimdeki çocuğun
 hep öksüz bir yanı
 herkes mi böyle
 dedim
 hayır
 dedi
 her kalan içlenmez senin kadar
 her gidene
 bırak beni
 sen de biraz
 gündüzün ellerinden tutmayı dene

sen gittin
 ırmaklar göle döndü
 küle
 ocaktaki ateşim
 sızılar sol yanımda
 kalıcı misafirim
 geçmeyen yara bilir misin
 dedim
 evet
 dedi
 zamansız gidişlerin yarası
 kapanmaz hiçbir zaman
 sen yasla başını göğsüme
 ağla biraz *Fotoğraf / Fatih Emre ASYA*
 hicranlarını an

sen gittin
 soluğun canımdan çekildi
 gözlerin
 kapattı gözlerimi renklere
 pencereme
 hayalini koydum her sabah
 giden geri gelir mi
 dedim
 bilmem
 dedi
 kimine göre gelmez
 hiç gitmemiştir kimine göre
 ben
 dedim
 ikincisiyim
 ama yine de
 seni çok özledim anne

Mustafa IŞIK

GECE İHTİYAR SAAT

yâdına ağlar gecenin hesabı yok
gözümdeufuklar sır sen gidince
ölüme ve aşka ebkemdir dilim
bundan gözü yaşlıyım türkülere

kalbimde kıymeti kalmadı kalbinin
kesildi göğsümde göğün çeşmesi
saçların yetişmedi rapunzel'e

koynumda çok nisana eksilttim
vaktinah'lı dizini çöktürdüm
gecenin ihtiyar hikayesine

delilik dedikleri böyle güzellik
gece beni uzağa götürür ifrit
adını çıkarır sebemelikesi'ne

çok uzak yollardan gelir bize
kabuk bağlamaz gönül yarası

yüzün güzellikten zerrece ateş
gök sığmadı gönlüme süveyle
ağacın niyazını küle verme

ay on bir kardeşle gecemize
dinleyeni olmayan mezar taşı
ne delidir gönlüm ne divane

bin şekline kanar gece şavkı
gecedir ki ihtiyar saatin tik takı
vaktin tenhasına serin aslı

ey yoruldu derken vadide
kara sular içen ayaklarım
kalpte ihtiyar saatin tik takı
gidelim geceye şuh gülüşünle.

Ali Kemal MUTLU

SÖYLENCE

Ayaz akşamların üşürken şavkı
Ben senin narınla kor oluyorum.
Aslı'ya döndükçe vuslatın çarkı
Kerem sofrasınakuruluyorum.

O cennet kokunuduymasam bir dem
Kenan ellerinde kör oluyorum.
Eğilip içimde seni görmesem
Mecalsiz dal gibi kırılıyorum.

Aklıma gözlerin düştüğü zaman,
Yedi kat sevdaya dürülüyorum.
Sanki külünk olup kof mezarlardan
Ferhat sebatıyla diriliyorum.

Saçların ruhumu çağırın diyar,
Tel tel uçlarına örülüyorum.
Gülüşün seyrime değmese ey yâr!
Issız seylanlara sürülüyorum.

Leblerin çehrende açmış güllerin,
Bin bülbül ötüşü vuruluyorum.
Elime dökülse Kevser ellerin
Bulanık göl iken duruluyorum.

Ateşe pervane sensiz ocağım,
Çöl yangınlarında kavruluyorum.
Gayrında neyim var tutunacağım,
Sendeki Leyla'ya savruluyorum.

PAPATYA MEVSİMİ

Muayenehanenin kapısındaız ... Sıramızın gelmesine sekiz on dakika var. Birazdan seslenecek hemşire: Rifat Nisyan... Bir çırpıda toparlanıp odaya gireceğiz. Heyecanla anlatacağım Rifat'taki değişikliği. Doktor, sakince dinleyecek. Kalemimi parmaklarının arasında gezdirecek, pencereden tarafa dönecek, toparlanıp yüzünü tekrar bana/bize dönecek. Bazen dikkati dağılacak, dinliyor gibi yapacak. Bense anlattıklarımınla beraber bizzat her şeyi yeniden yaşıyor gibi olacağım. Belki de şimdi düşündüklerimi anlatacağım. Ona söylediklerimi doktora da söyleyeceğim.

Evin her köşesinde hatıraların sesini dinliyorum. Hatıralar dedimse, yok öyle umudu kaybetmek. Henüz elimi eteğimi çekmedim yarından. Alarımını kurdum saatin. Mesafeleri aşır çalmasını bekliyorum. Biliyorum yeniden gelecek papatya mevsimi. Papatya çiçeklerinden yaptığın taçlarla süsleyecek yine saçlarımı.

Pervasız bir kuş gelip dokunacak omzuna. Yılların kâbusunu dağıtacak. Yine şarkılar söyleyecek balkonda. Yüzümü aydınlığa döndüm bekliyorum. Mühürlü bir kapı değil ya bu bellek. Elbet bir zaman sonra yeniden girecek çıkmış olduğu beynin loblarına.

Yabancı gözlerle bakıyor bana. Unutulur mu bu hiç? Ben üç çocuğunun annesi, yirmi beş yıllık hayat arkadaşınım senin. Hani senin sırma saçın, üzüm gözlün... Başını göğsüne dayayıp saatlerce dertleştiğin... Huzuru gözlerinde bulduğum. Çiçekli kalbimin bahçivani... Sendeki sesimi özlediğimin.

Sakin kendini yalnız hissetme. Seni omuzlarıma alıp yücelttim. Yaşadığım sürece de yükseltmeye devam edeceğim. Eminim ki aynı şeyi sende benim için yapardın. Benim için buz dağlarını kurşunlayıp en şiddetli yağmurlardan, fırtınalardan korurdun beni.

Satranç oyunundaki şahın koltuğuna oturttum seni. Etrafındaki diğer taşların hepsi benim. Vezirim, kaleyim. Düz gidip çapraz yiyen piyonum. 'L' çizen at, çapraz giden filim. Nefesim yettiğince hamlelerimi yapar, ömrüm oldukça seni korumaya devam ederim. Hem sayılı gün gelip geçer. Ne derse desin doktorlar. Beraber yıkacağız Alzheimer'ın yıkılmaz sanılan duvarlarını.

Sevdiğin bütün güzel yemekleri yapıyorum. Hoşlandığın şarkılarla güne uyanmanı sağlıyorum. Beğendiğin gömleklerini giydirip güzel bulduğun parklara götürüyorum seni. Bir de tam tersini yapıyorum. Hazzetmediğin filmleri açıyor, benimsemediğin yatak çarşaflarını seriyorum. Biri olmazsa diğeri... Bir kez hatırlasan çorap

söküğü gibi her şey peş peşe gelecek biliyorum.

Saklısın; beş, bilemedin altı masal ötemde. Anahtarsız değil ya bu masal diyarının kapısı. Hangi masalın ardına gizlenirse gizlensin arayıp bulacağım unuttuğun her şeyi. Hikâyemizin kalan kısmını yaşamak üzere geri getireceğim seni. İçine girdiğin aynalardan çekip çıkaracak, ışıklı bir kentin surlarında bırakacağım seni.

Bugün yeni bir sayfa açılıyor ömrümüze. Epey yıprandı kıyafetlerin. Muayeneden sonra dışarı çıkıp yeni giysiler alır, ardından da Eminönü'ne gidip balık ekmek yeriz. Sonrasında kâğıt helvalarımız elimizde boğaz turu atarız. Bunda ilginç bir tat var, öyle derdin.

Öyle oldu. Denizden taşmış bir dalga gibiydik. Alışveriş yaptık; balık ekmek, kâğıt helvayedik. Minik bir sokak konserine katıldık. Kuşlara yemler atıp onların karınlarını tıka basa doyurduk. Eyüp Sultan'da adakta bulunduk. Polonezköy'de bulunan parkımızın beton bankında oturduk. Yirmi beş yıl önce bu bankta otururken karar vermiştik hayatımızı birleştirmeye. Bunu damı hatırlamadın ey suskun sevgili!

Epeyce vakit geçmiş, hava iyiden iyiye kararmaya başlamıştı. Küçük bir çay bahçesinde oturuyorduk. İki kişilik demlik çayın son bardaklarını yudumlarken, "Berrin!" diye duyduğum bir nida içimdeki okyanusların taşmasına sebep oldu. "Berrin çay döküldü." diyordu bana, bakan simsiyah bir çift göz. Telaşla yanına gittim, çay soğuktu. Yanmamış sadece pantolonu ıslanmıştı. Sımsıkı bağıma bastım hayat arkadaşımı.

İşte bunun için geldik doktor bey! Beni sakince dinlesen, parmaklarının arasında kalem gezdirsen, başını pencereden tarafa dönsen, dikkati dağılsa... Boşuna umutlanmamam gerektiğini, bunun tesadüfi bir refleks olduğunu söyleme doktor! Üç yıldan sonra ilk defa adımı söylemişti Rifat. Bir kere söyleyen binlerce kez daha söylerdi, söylemeliydi. Doktora göre değil ama kendime göre kadife bir baharın ilk filizleri kendini göstermişti. Doktorun tabiriyle hiçbir şey bitmemiş, aksine savaşımız yeni başlamıştı. Biliyorum; yarınlarda papatya mevsimi bizi bekliyordu.

Recep ŞEN

Yaren KAYIP

ŞEN ŞAKRAK ÇOCUKLARDIK

KÖR SUFLÖR

biz şen şakrak çocuklardık
ahret kardeşiydik birbirimizle
ne hile bilirdik ne de eğrilik
korku ve hüznün uğramazdı semtimize
uzanırdık yemyeşil kırlarda
gökyüzünde uçaklarımız uçardı
şairlerin özgürlük dediği şey
bizim için turkuaz bir rüyaydı

ellerimizde oynaşırdu çayın balıkları
ayaklarımızın yorgunluğunu alırdı
billur akan mütevazi dere
zikrini duyardık suyla arınmış taşların
cennetten bir köşeydi köyümüz
ve biz bu cennetin
melek yüzlü çocuklarıydık

bir başka dünyaydı
o günlerde içimizde dönen
atlarımızı mahmuzlardı hayallerimiz
ufukları yoklar dönerdik obamıza
kahramanlar geçerde
dedemizin huşuyla anlattığı
seferberlik hikâyelerinin içinden

bir yanık türkü yayılırdı
üzüm asmasının altında pilli radyodan
tütün dizen annemin hayallerine karışırdı
bedia akartürk'ün buğulu sesi
tütün yaprağı değil
hayalleriydi iğneye sıra sıra dizdiği

ve biz babaannemizin
güngörmüş yüzünden okurduk
hayat denen zorlu çileyi
asker amcamızın hasret kokan mektubunu
sinesinde saklayan yengelerimizden
biliriz aşkı sadakati

gelin armudu toplardık annemize
tarlanın kıyısındaki ağaçtan
gökten yıldızlar yağardı köy gecelerine
ve biz annemizin koynunda
yıldızlarla uykuya dalardık

başta çıkamıyorum rabb'im bağışla
derdim damlayan musluklardan fazlası
ayaklarımda taş kesikleri
ölümü hatırlatırsın amenna
biriken kiralar da cabası
uyanmanın katmadığı değer ödenmemiş faturalara
ama vaktinde kılınmış sabah namazı
ve seherin bereketine karışan
taze ekmek kokusu köşedeki fırında
hamdolsundu
bugün de ölmedik
daha ne olsundu

sokağın sessizliği biter birazdan
işçi kızların uyku mahmuru kara gözlerine karşın
gürültüyle kaldırılır kepenkleri
bodrum kat tekstillerin
sonra araya leyla'ya yazılmış bir türkü girer
"umudum sendedir dur leyla leyla"
bilmiyorum nereye ama Leyla gitti
konu dağıldı rabb'im özür dilerim

uykusuzluk baş ağrısı kaçtığım
açtığım her sayfada ölüm.
görmedim ama okudum
dünya boğazına kadar şirke batmış
şirse ayak bileklerini bile ıslatmıyor
çocuklar kadınlar hayvanlar ölüyor rabb'im
dünya mütemediyen ölüyor
hatta ekseriyetle kusuyor kalbim
haşa adından başka
tüm kelimeler kirlenmiş midir rabb'im

verde sürüdüğü su kabı ile
kesik kesik miyavlaması fındık'ın
bir kedi bile anlatıyor meramını susayınca
ben düşündüm de rabb'im
sussam anlatabilir miydim
aâhh
ki sen bana ilham etmesen
düşünemezdim
ey cümle kusurlardan münezzeh olan
ez cümle noksanımı bildir, beni tamamlama
unuttum ezbere bildiğim duaları
tek bildiğim
"asra yemin olsun ki insan ziyanda"
saçmalıyorsam rabb'im sen yine de bağışla

İlker GÜLBAHAR

Ramazan DEMİRTAŞ

EVRENSEL TÜRKÜ

DEDEM DEDİ HAYAL DEMİŞTİK

yaşam portresinin altında
köşe taşına yaslanıp
bir türkü söyleyip gidecektim
bırakmadınız

dilsizlere dil verin diyecektim
hırka su ekmek ve tuz
ellerime vurdunuz
köstek oldunuz

vicdansızlık ve
kadir kıymet bilmezliğin
fazlalıklarını makaslayacak
arsızlık
ve yüzsüzlük toprağının
çakıl taşlarını temizleyecektim

sofra kaşık su
lokma diyecektim
kapitalizm sosyalizm
siyonizm
dinler savaşı
bir de afrikalı çocuklar

kendine yaşamaya
bencillğe ve narsisizme
kezzap dökün
riyanın şah damarına diyecektim

bosna, kudüs
myanmar
uygurlar
zulüm
eşitlik
ve çifte standart diyecektim

insancıl
bir türkü söyleyecektim
bırakmadınız

İğne deliğinden daha küçük yer,
Koskoca dünyayı yutacak bir gün.
Karınca gözünden ufak bir fener,
Semayı aydınlık tutacak bir gün.

İnsan baş aşağı dik yürüyecek,
Dağı su denizi kor bürüyecek,
Köpekler susacak kuş ürüyecek,
İnsanlar tavanda yatacak bir gün.

Irmaklar yukarı doğru akacak,
Kadın sakal, erkek küpe takacak;
Güneş üşütecek buzlar yakacak,
Balıklar da künde atacak bir gün.

Siyah özenecek kumral sarıya,
Kadınlar erkeğe, erkek karıya...
Zehiri şerbettir diye dariya,
Gizli bir el gelip katacak bir gün.

Koyunlar, kuzular kurdu kapacak;
Tilkiler, aslana sille çarpacak.
Elsiz çocuk dolgun cebi çırpacak,
Hayali parayla satacak bir gün.

Yiğit korkak, zalim sayılacak mert.
Zengin çok yemekten bulacaktır dert.
Katı olan cıvık, sıvı olan sert.
Gaz olup ciğere batacak bir gün.

Gözle görülmeyen bit türeyecek,
Kahraman sığınak yer arayacak,
Keloğlanlar bile saç tarayacak,
Meczup cingözleri utacak bir gün.

İki kere iki milyon edecek,
Sultan Süleymanlar sığır güdecek,
Kör cahil görenden hızlı gidecek,
Gariban zalime çatacak bir gün.

CAN DOSTLAR

Ayten, Nuriye, Yaşar. Üç can arkadaş, üç can dost. Ege kıyısında bir ilçenin şirin bir mahallesinde hep birlikte büyüdüler. Anne babalarının da birbirleriyle kadim dostlukları vardı. Aslında tüm mahalleli birbirini koruyan seven insanlardı. Bahçeli, genellikle de tek katlı evlerden oluşan bir mahalleydi burası. Bahar geldiğinde, buradan geçen insanlar bahçelerdeki türlü çiçeklerin güzelliğini seyretmekten geçip gidemezlerdi. Duvarlardan taşan begonviller, pencerelerdeki sardunyalar daha çeşit çeşit çiçekler herkesi hayran bırakırdı. Bu üç kız arkadaş, mahallenin okulunda aynı sınıfta okuyorlardı. Birbirlerinden hiç ayrılmadıkları için yapışık küçüçler derdi herkes onlara. Birlikte okula giderler, birlikte derslerini yaparlardı. Eve geldiklerinde de anneleri birinin bahçesinde masayı kurmuş kızları bekliyor olurlardı. Sonra hep birlikte güle oynaya çaylar, pastalar börekler iştahla yenirdi.

Bu insanların hepsi kendi yağlarıyla kavruan, ellerindekiyle mutlu olan çalışkan insanlardı. Kadını erkeği hiç boş durmaz, sürekli bir şeyler üretirlerdi. Mahallenin hemen dışında tarlalar meyve bahçeleri vardı. Çoğunun orada küçük de olsa arazisi vardı. Bir karış toprağı boş bırakmaz, mutlaka bir şey ekerlerdi. Genellikle imece usulü çalışılır, tarlası bahçesi olmayanlara ürünlerden pay edilirdi. Çalışkanlıkları kadar da cömerttiler. Belki de bu yüzden bereketli oluyordu ettikleri her şey.

Kızlardan Yaşar'ın bir de ablası vardı. Aralarında on beş yaş fark vardı. İkisinin arasında dört çocuk ölünce bunun adını Yaşar koyalım da yaşasın demişler. Üstelik bunun akla aykırı, uydurma bir şey olduğunu biliyorlardı. Mahallede herkesin hayatı normal akışında sakin bir şekilde geçiyordu.

Bir gün Yaşar'ın annesi ve babası mahallenin dışındaki küçük bahçelerinde çalışırken aniden yağmur bastırır. Karı koca bahçenin kıyısındaki asırlık çam ağacının altına sığınır. Ağaca düşen yıldırım sonucu trajik bir şekilde hayatlarını kaybederler. Bu elim olay mahalleyi yasa boğar. Yaşar, henüz dokuzundadır. Ablasıysa yirmi dört yaşında ve iki yıl önce evlenmiştir. Bir yaşında bir kız çocuğu vardır. Ailesinin evine çok yakın, iki sokak ileride oturmaktadır. Mahalleli ablasına bırakmadan Yaşar'a kol kanat gerdiler. Arkadaşlarını hiç yalnız bırakmadı. Kısa bir süre sonra abla, ailesiyle birlikte baba evine taşındı, Yaşar'la hep birlikte yaşamaya başladılar. Buna rağmen konu komşu Yaşar'ı ihmal etmedi, o bizim can dostumuzun emaneti diyerek. Günler geçiyor fakat Yaşar ailesinin yokluğuna alışmak bir yana daha da içine kapanıyordu. Dersleri kötüleşmiş, arkadaşlarıyla da ne çalışmak ne de konuşmak istiyordu. Sürekli dalgın gözlerle sessizce otu-

ruyordu.

Mahallede eskiden ebe olan yardımsever, duyarlı, yaşına göre çok dinç, büyük küçük herkesin "Şerife Ebe" dediği yaşlıca bir kadın yaşıyordu. Vakti zamanında çok doğum yaptırmıştı. Yaşar'ın ebesi de oydu. Bir gün Yaşar, bahçe kapısının önüne oturmuş sessiz sessiz ağlıyordu. O sırada Şerife Ebe oradan geçiyordu. Kızın ağladığını görünce içi acıyarak gözleri dolarak yanına gitti. Yaşar'ı elinden tutup kaldırdı. Çocuğu kendine çekerek şişman bedenine bastırdı, "Ne oldu sana guzucuğum?" diyerek. Kızın sesi yükselmeye başlamıştı, hıçkırarak ağlıyordu artık. Kadın başını kaldırdığında pencerede Yaşar'ın eniştesinin onlara baktığını gördü. Adamı don fanila gören yaşlı kadın kızı biraz daha göğsüne çekti. "Niye ağlıyor bu sabi?" diye adama seslendi. Adam biraz ürkek, "Ne bileyim o hep ağlıyor zaten." deyince "Ablan nerede?" diye sordu kadın. "Çarşıya gitti." dedi çocuk usulca. Şerife Ebe görmüş geçirmiş bir kadındı, canı sıkıldı. Çocuğu alıp evine götürdü. Zaten sokağın sonunda oturuyordu. Elini yüzünü yıkayıp yiyecek bir şeyler hazırladı. Birlikte yemeye başlayınca çocuk da sakinleşmişti. Şerife Ebe yemeği yedikten sonra çocuğu karşısına alıp usulünce konuşmak istiyordu ama söze nasıl başlayacağını da bilmiyordu. "Şimdi de bakalım bana. Canını kim sıktı? Enişten mi kızdı yoksa sana?" dedi. Kız gözlerini yere dikmiş cevap vermiyordu. "Yoksa dövüyor mu seni?" diye devam etti yaşlı kadın. "Korkma! hadi de bana guzum." Çocuk çekingen ve sesi zor duyularak "Ablam evde olmadığında pijamamı çıkarmaya çalışıyor. Ben de çıkarmam diye ağlıyorum. O da bana vuruyor o zaman." Şerife Ebenin kan beynine sıçradı. Ne diyeceğini ne yapacağını bilemedi. "Ablana söylemedin mi yavrum?" dedi. Kız, "Ablam da gördü bir defasında." dedi. "Eee" diyebilirdi kadın, öfkeden kudurmuştu artık. Çocuk devam etti: "Bir şey demeden çıkıp gitti ablam." Deyince, kadınağza alınmayacak küfürler savuruyor, ne yapmalıyım diye düşünüyordu bir yandan da. Sonra birden kıza döndü "Sen otur kızım, ben birazdan gelirim." dedi gitti. Ayten ve Nuriye'nin annelerinin yanına gitti. Tüm olanları kâh ağlayarak kâh küfür savurarak anlatıyordu. Kadınlar ağızları bir karış açık hayret ederek tiksinierek belki de şimdiye dek kullanmadıkları en aşağılık kelimeleri kullanarak yaşlı kadını dinliyorlardı. Hepsinin de gözleri dolmuş, boğazları düğümlenmişti. En iyisi ablasını çağıralım, dedi biri. İki ev ötedeydi zaten. Bir koşu gidip geldi kadın. Ardından da abla geldi. Kızın beyaz teni kıpkırmızı olmuş, çocuğu da kucağında, ağlayıp duruyordu. Öylece birbirlerine bakıyorlar, kimse söze başlayamıyordu. Sonunda Şerife Ebe "Yaşar bende kızım." dedi. "Bahçe kapısının önünde

ağlıyordu içim acıdı, aldım göturdüm. Yaşar'ın hali kötüye gidiyor. O senin kardeşin bizim de komşumuzun, can dostumuzun yadigârı. Ben lafı dolandırmayı sevmem. Kardeşinle gerektiği gibi ilgilenmiyorsun. Ablanın suratı allak bullak oldu. Belli ki bu kadarını beklemiyordu. Öfkesini kucağında ağlayan çocuktan alırcasına, sert bir şekilde çocuğu pışıpışıyordu. Yaşlı kadın konuşmasına fırsat vermeden “Kocanın hâli hâl değil kızım.” dediğinde, “Ne oldu ki?” dedi kız. Gözleri dolmuş, tir tir titriyordu. “Bacının orasına burasına bakıyormuş. Sen de görmüşsün, buna göz yumuyorsun öyle mi? Nasıl bir kadın, nasıl bir ablasın sen?” derken Şerife Ebe ağlıyordu. Kız da ağlayarak “Kim çıkartıyor bunları yok böyle bir şey. O daha çocuk! Ona mı inanıyorsun bana mı?” Yaşlı kadın hiç düşünmeden “Tabi ki ona inanıyorum. Böyle bir yalanı bir çocuk neden uydursun? Sende hiç vicdan yok mu? Kardeşini korumak yerine o şerefsiz kocanla bir oluyorsun. Ananın, babanın kemiklerini sızlatıyorsun. Gidip ikinizi de şikayet ederim etmesine de çocuk ortada kalır. Yurtlarda büyümesine gönlümüz razı gelmez. Sırf bu yüzden susuyorum. Aklınız varsa defolup gidin buradan. Biz de bu konuyu kapatalım. Aksi halde her şeyi göze almak zorunda kalırız. Tabi Yaşar bizimle kalacak şartımız bu. Kadınlar da başlarını sallayarak, “Eveten iyisi bu.” diyerek Şerife Ebe'yi onayladılar. Yaşlı kadın küçümseyen bir bakışla, “Kucağındaki sabiye de dikkat et! Yarın bir gün, kızım demez ona da musallat olur bu kanı bozuk. İt,bok yemeyi tergemez.” Kız koşar adım ağlayarak çıkıp gitti. Birkaç gün içinde de Yaşar'la vedalaşmadan mahalleden çekip gittiler. Yaşar, Şerife Ebede kalıyordu ama tüm mahallenin çocuğuydu. Tüm mahalle onu çocuklarından ayırmıyor, maddi manevi hep yanında oluyorlardı. Mahalle muhtarı, okul müdürü, herkes Yaşar'ın durumunu biliyor ellerinden gelenin fazlasını yapıyorlardı çocuk için. Yıllar birbiri ardına hızla geçerken Yaşar da iyice toparlanmıştı. Arada bir havalandırmak bahanesiyle evlerine gidiyor, ağlamaktan şişmiş olan gözlerle eve geliyordu. Bu duruma herkes üzülüyor ama ellerinden bir şey gelmiyordu. Şerife Ebe'nin aklına bir şey geldi. Kızların okulda olduğu bir gün diğer kadınlarla birlikte Yaşarların evine gidip evi iyice temizlediler. Ablası taşınacağı zaman bodruma yığıldıkları anne baba-sından kalan eşyaları da taşıyıp evi yerleştirdiler. Bu işler üç dört günlerini aldı tabi. Yaşar'a hiç duyurmadan yapmak istiyorlardı öyle de yaptılar. Herkes inanılmaz bir heyecan içinde Yaşar'ın evi görmesini bekliyordu. İşler bitti bahçe de eski halini almıştı. Bundan sonrasını kızlar halledeceklerdi. Okuldan dönerken sokaklarına gelince Nuriye, “Gidip biraz sizin bahçede oturalım mı?” dedi. “Tabi ki” dedi Yaşar da buruk bir sevinçle. Bahçe kapısına geldiklerinde Yaşar şaşırıldı “Ne olmuş buraya?” diyerek. “Bizimkiler temizlemiştir.” dedi kızlar. Arka bahçeye geldiklerinde komşu kadınların onları eskisi gibi masayı hazırlamış, gözleri ağlamaklı beklediğini görünce Yaşar ne diyeceğini bilemedi. Çok mutlu olmuştu elbette. Ağlayarak koştı önce Şerife Ebe'ye sonra da diğerlerine sarıl-

dı. Sevgi yumağına dönmüşlerdi sanki. Yaşar ortalarında, diğerleri etrafında hem gülüyor hem de gözlerinden yaşlar akıyordu hepsinin de. “İstedığın zaman gelip kalırsın senin mutlu olmanı çok istiyoruz yavrum.” dedi yaşlı kadın. Herkes de başlarını sallayarak onaylıyordu onu. Yaşar söyleyecek söz bulamıyor ne yapsa bu insanların hakkını ödeyemeyeceğini biliyordu. Ağlayarak hepsine tekrar tekrar sarılıp teşekkür etti.

Artık zamanlarının çoğunu burada geçiriyordu üç arkadaş. Bu durum Yaşar'ı çok mutlu ediyordu. Arkadaşlarına “Buradan başka bir yerde yaşamak istemiyorum. Burada kendimi mutlu ve güvende hissediyorum.” dediğinde onlar da aynı şeyi istediklerini söylüyorlardı. Sonra birbirlerine söz verdiler. Ne olursa olsun evlendiğimiz zaman da şartları zorlayıp burada yaşamaya devam edeceğiz. Çocuklarımız da beraber büyüyecekler dedi kızlar. Yaşar, “Ben evlenmeyeceğim ama sizin çocuklarınızın ikinci annesi olacağımdan emin olabilirsiniz. Nasıl ki sizin anneleriniz bana annelik yapıyorsa.” derken gözünü kızlardan kaçırıp başını önüne eğdi. Kızlar yavaşça arkadaşlarının elini tutup sessiz kaldılar. Kısa bir sessizlikten sonra kendini toparlayıp devam etti “Biliyorsunuz Öğretmen olmak istiyorum. Bütün çocukları da kendiminmiş gibi sevecek ve koruyacağım.” Arkadaşları da bunu yapacağını biliyorlardı. “İnşallah bundan sonra hep mutlu oluruz.” diye eklediler.

Yaşar ablasından ayrıldığından bu yana onunla ilgili kimseyle konuşmamıştı. Arkadaşlarıyla bile... Öte yandan mahallenin muhtarı kızın izini sürmüş, gittiğinden bu yana genel durumu hakkında hep bilgi ediniyordu. Bundan Şerife Ebe'nin de haberi vardı. Ne olursa olsun o da komşularının emaneti ve Yaşar'ın da ablasıydı. Kızgın da olsalar durumunu bilmek istiyorlardı.

Yaşar isteğinin peşinde koşmuş, öğretmen olmasına bir yılı kalmıştı. Ayten'le Nuriye kuaför olmak istiyordu. Zaten ilkokul bittiğinden beri yazları kuaförlerin yanında çalışıyorlardı. Liseden sonra da kurslara katılarak bilgilerini pekiştirmişler, ustalık yapacak hakkı kazanmışlardı. Oturdıkları ilçede güzel bir dükkân bulmuşlar, heyecanla Yaşar'a anlatıyorlardı. Birbirlerinin sözünü kesiyor, sonra özür dileyerek sarılıyorlar, burasını ben anlatayım ne olur diye gülüyorlardı. Yaşar da gülümseyerek onları dinliyordu. Ayten aniden ayağa kalktı, “Asıl senin sevineceğin şeyi unuttuk! Haftada bir durumu zayıf öğrencilerinve yoksul kişilerin saçlarını bedava keseceğiz.” Yaşar sevinçle ellerini çırpı. “En güzelini en sona bırakıyorsunuz. Tebrik ederim sizi, bu çok güzel bir fikir. Benim para kazanmama daha bir yıl var. Siz benden önce maddi özgürlüğünüzü kazanıyorsunuz. Ne mutlu size. Sonra hemen sözünü düzeltir gibi, “Gerçi siz yıllardır çıraklık yaparak da para kazanıyordunuz zaten. Benimki de laf yani.” diyerek kendine güldü.

Kızlar dükkânlarını açmışlar, düzenlerini oturtmaya çalışıyorlardı. Doğup büyüdüğü çevrede olduklarından müşteri sıkıntıları da yoktu. Sonunda bir yıl da geçmiş, Yaşar da mezun olmuştu. Yaşadıkları ilçede göreve

başlayacaktı, çok heyecanlıydı. “İlk maaşımınla tüm mahalleliye ziyafet vereceğim bizim evin bahçesinde.” deyince “Annemler sana fırsat vermezler, kıyamazlar sana. Onlar zaten hazırlık yaparlar sen merak etme.” dedi Nuriye.

Yaşar göreve başlayalı birkaç ay olmuştu. Her şey yolundayken muhtara kötü bir haber geldi. Adam, hemen Şerife Ebe'nin yanına gitti. Şerife Ebe adamın aceleyle geldiğini görünce “Hayırdır inşallah!” diyerek bahçede oturduğu sedirden ayağa kalktı. Muhtar: “Hele bir oturalım da.” diyerek Şerife Ebe'nin karşısına oturdu. “Hiç sorma, olan olmuş sonunda. Yaşar'ın ablası sizlere ömür.” Kadın heyecanla elini ağzına götürüp “Vah vah!” derken, “Asıl olayı duymadın daha. Kocasını olacak kansız vurmuş kızı. Senin dediğin gibi şerefsiz adam kızını da taciz ediyormuş, kadın bunu öğrenince kavga etmişler, o sırada kız sokağa kaçınca kurtulmuş. Yoksa onu da öldürecekmiş.” “Çocuk on iki yaşlarında sanırım. Birazdan Yaşar evine gelir, zor olacak ama anlatacağız elbet. “Yarın sabah erkenden gitmemiz lazım. Çocuğu sahipsiz bırakmaz Yaşar.” dedi muhtar da. Sonra kalkıp Yaşar'ın evine gittiler. Yeni gelmişti kız da. Gülümseyerek açtı kapıyı genç kız. “Hoş geldiniz” derken onların yüzünü görünce gülümsemesi kayboluverdi. Bir süre sessizce oturdular. Yaşlı kadın söze başladı olan biteni anlattı. Yaşar gözyaşları içinde sürekli, “Aptal! Aptal!” diye tekrar ederek inliyordu. Bırakıp gittiğinden bu yana ilk kez ablasıyla ilgili konuşuluyordu, maalesef böyle tatsız bir durumla günde me gelmişti. Kardeşine sahip çıkmayıp ona sırtını dönen ablası, koruduğu kocası tarafından öldürülmüştü. Kendisi mezara, kocası hapse gitmiş, çocuğu da ortada kalmıştı. Yaşar, ablası gibi yapmayacak yeğenine sahip çıkacaktı. “Onu benim kadar kimse anlamaz. Aynı adam tarafından aynı şeyleri yaşadık.” Derken gözündeki yaş kurumuş, nefretle buz gibi bakıyordu. “Çok zor olacak ama onun için elimden gelen her şeyi yapacağım. Zavallı çocuk! Ona ne derim şimdi? Nasıl anlatırım yıllardır arayıp sormamamın sebebinin?” Şerife Ebe'yle muhtar bunlara kafasını yormamasını, çocuğun ruhsal durumunu daha da çıkmaza sokmayan bir çözüm bulacaklarını söylediler. Bu olay Yaşar'ın yıllar önce yaşayıp bilinçaltının en derinine gömdüğü acı anılarını hortlatmıştı.

Birçok bürokratik işlemlerden sonra Yaşar yeğenini yanına almıştı. Birbirlerine yabancı oluşları durumu zorlaştırıyordu. Yaşar'ın bildiği, gönülden inandığı bir şey vardı ki sevgiyle her şeyin çözüleceği, yaraların iyileşeceğiydi. Çocuk eve geldiğinden beri, sadece teyzesinin sorduğu sorular olduğunda kaçmak ve kısa cevaplar veriyor, teyzesinin yüzüne hiç bakmıyordu. Bütün gün öylece dalgın dalgın camın önünde otursa da aslında dışarıya bakmadığı, etrafı görmediği Yaşar'ın dikkatli gözlerinden kaçmıyordu. Kapıya yaslanıp küçük kız izlerken yanaklarından akan yaşlarla kendine geliyordu. Zaman geçtikçe komşuların da eve girip çıkması, çocuğu sanki yıllardır tanıyor gibi samimi davranmaları ona iyi geliyordu. Çocuk yine camın önünde sus pus otururken Yaşar yanına gitti. İlk olarak başını teyzesine çevirip baktı ve dudağının ucunda çok kısa bir an bir tebessüm oluştu. Yaşar yeğenine sınıksık sarıldı. Koklayarak saçlarından öptü. Gözlerinden yağmur gibi yaşlar boşalırken, “Hiç merak etme iyileşeceksin artık, güvendesin.” diyordu...

Aras ALTUNBEY

BAVULDA TÜY HEYKELİ

anlamadıklarına mezura çekilir
sürgün kıpırtısız kelebek
göz kapağı gıcirtısıyla
eski kepenk kapanır
gecenin ağzında yırtılır
çıgirtkan kapının kasıkları
yayılır kütüphane kokusu
sonra gazete aranjmanları

sokak çözgüsüz deli gömleği bağırarak
çatlak görüntüler arasına sızar
kamçı hüznüdür bindiğin hayal faytonu
süngüdür sır nakışı sırtımıza gömlek

bavul kabaran broş çizgi
pergelsiz dokunur sükuta
tüy dışarının içinde
fi tarihinden yastık

uykuya direnen
kaçamakları kavrar
sen yolsun
bir çift göz kahramandır

apansız an çözüdür
gölge heykelinin önünde
sesle katılaştır sağanakta emilir serçe
sokak kuyularını adımla
yittiğin yön inzivandır

Oğuz KAYIRAN

YÜREĞİMİZE DÜŞEN O GİRDAP

*Ayık Özdemir'in derin acısına
Ve Deniz'in talihsiz yazgısına*

Atlas dağının kuzunu yalayarak indi görünmez o rüzgâr
koynuma akıverdi buzlarla örülü pencerenin kenarından
karanlığa yuvarlanan!. sonsuz dehşetleri içindeki o yüz!

kornişe uzanan o ergin el, pervazdan görülen bir düşüşe
nasıl da bir heyecanla tüm anılarını toplayıp, atıldığında
gömüldü, dipsiz bir uçurumun içine, annesinin yüreğine

kırağuları hatırladı –keder neydi ki; babanın vücudunda
atmaya başladığında kalbi yeniden, oğlunun içine deniz
kerestelerin sureti bile, kil içinde yüze düşen bir kadran

eşyalar nasıl da!.kutsal bakış ile dermansız kaldı orada
içi boşalmış bir kalbin mecalsiz kanyonunda ölüm ağı!
askıya bırakılmış iki çift göz, kendi için kendini gömen

kuzey kutbunun ağırlığı içinde bir hiçlik, artık o zemin!
kenarında asfalt yol!.ara sıra geçer ruhlar! –uzak o yer!
bir türlü yas içindekiler, çılgınlıkları duyuluyor yukarıdan!

bundan sonra.! olmayacak hiçbir derinliği o eve girişin!
bir kapı, bir yolcu!. ayrılığın arşivindeki o dönüşsüzün!.
dalıp gitmek-mahşer içinde!yüreğinize düşen o girdap

FLANÖR

Yürüdüm, yürüdüm; sevimsiz bir boşluk peyda oldu içimde. Tarif edemediğim; anlatmak istediklerine anlam veremediğim, huysuz, başıboş, anlamsız boşluk. Kentin sosyolojik tapınaklarından gelen, içimde büyüyen tuhaf, rahatsız edici kupkuru boşluk. Kendi benliğime dönme-yi, kendi içimde ruhumun sükûnetli taraflarında düşün-memi engelleyen, zamanı kemiren haylaz boşluk. Kenti bir boydan bir boya yürüyelim, kentin varoşlarında plas-tik yaşamlar yaşayan sessiz gölgeler durur bu boşlukta. Ne kadar iyi oynarsak, rol alırsak figüranlıkta, o kadar mutsuz ve hüznüyoruz. Sanal öyküler biriktirip hayata karşı kararsız yaşam süren yığınlar, soyuta boyanmış bir boşluğa yuvarlanıp gidiyor. Kalpleri büyümeyen fakat mideleri hiç durmadan çalışan, yelkovanın üstünde ha-yat süren zamansız insanlar. Bilin ki içimdeki anlaşılma-z boşlukta kentin ışıkları kayboldu, öyle ağırım ki kaldıra-mıyor bedenimi bu hayat.

Sessiz gölgelerin içinde yapayalnız gezdim durdum, kentin nasır bağlamış sokaklarında. Aylak aylak dola-şan gölgem yanımda, kendimle savaştım. Yaşanmamış ne çok hikâye vardı betondan evlerin ıssız odalarında. Yargısız yalanlar; içi boş, anlamsız, ham kelimelerin öy-küsüyle söylendi gökyüzüne doğru uzanan betondan mabetlerde. Kaç bahar hüznle geçti, kaç kış ayaz dolu yüzünü gösterdi cinnet geçirerek, ama yinede kentin ışıkları gökyüzünün altında hengâmeli aldanışlardaydı.

Yürümek, betondan fildişi kuleler gibi yükselen gök-delenlerin altından. Vitrinlerin zulüm kusan, ruhumuzu tahrik eden alalı bulalı dünyevileşme çığırkanlıklarının önünden... Saatlerce, keşmekeşliğin içinde düşünme-den... Suskun hüznler altında yürümek. Ki mumun etrafında pervane gibi dönen korkularımız, boş ve ko-rumasız sözcükler gibi bilinç kayıplarıdır, hayat ile ters yüz saatlerde. Korkarak kendi içimize doğru yürümek, kentin içine doğru yürümek gibi değildir. Bir kere iç âle-mimize yolculuğa başladığımızda envai çeşit engeldir yaşadıklarımız, kentin alacakaranlığını yırtan ışıkların altında varlık sancısının darasını boş vermektir. Daha doğrusu kendi içimize doğru yürümenin düşüncesi dahi vurur bizi can evimizden. Vurur ve yol yordam bilme-den iç dünyamızdaki deruni seslerden kaçırız tanıma-mak adına, kendi şuurumuza varmamak adına. Kentin yaşamlarında hayatlar kurmak, uçuk anlamlara sahip olmak, bir ömür rüyalarda yaşamak, kendimize döne-memenin en hazin sonudur. İnsan olmamak, dertli ol-mamak, düşünmemek, yalnız ve biçare caddeleri arşınla-

maktır geldiğimiz nokta. Kısa, dar caddelerde uzun yola hüküm giymiş gibi mevsimsiz yağmur damlaları yüzü-müze vurur. Gölgemiz tabutun içinde, utangaç dağları göremeden, gökyüzüne selam vermeden, cinnet mevsi-minin hüküm sürdüğü kentin sokaklarında yürürüz, se-vimsiz ve mesnetsiz. Sırtı dağlara dayanan değil, ruhsuz betondan yapılara yüzükoyun yatarak feryat eden, sonu görünmeyen önceliklerimizi put hanelere servis eden hayatlar birbirine düşman, bencilliğin en önde sancak-laştırıldığı huysuz kişilikler figüran. Kentin caddelerini, sokaklarını bir boydan boya arşınlamak, hisler dünya-sında her geçtiğimiz yeri ateşe vermek, fakat ateşin ne olduğunu bilmemek ne hazin.

Nice öyküler birikti kentin varoşlarında, bir öykü di-ğerine sağlar. Sanal putların önünde hayat devşiren göl-geden oyuncakları ile bir ömür tüketen sahipsizler, bir sonraki hayat için ahkâm kesen ululanmış, guruplaşmış ağabeyler/ablalar... Duyguları, akıl etmeleri ellerinden alınmış, kentin teknolojik nimetlerine şükreden binlerce metruk hayat yaşayanlar. Belki bir yağmur damlası bü-tün kenti ıslatır, kırlangıçlar rüyalarından uyanır, keli-melerin dilinden yeniden doğarız.

AŞK BU DEĞİL

Zengin adam pastaneden içeri girdi. Oturacak bir yer aradı. Garsonlar koşuştular, “Hoş geldiniz efendim. Şöyle buyurun!” diye karşıladılar, oturacak yer gösterdiler. Adam onları eliyle selamlayıp, “Ne emredersiniz?” diyen garsona, “Bana küçük bir dilim pasta getir, yeter. Biliyorsunuz perhizdeyim. Yanında da meyveli soda istiyorum” dedi ve bir sandalyeye oturdu. O sırada pastaneye genç bir çift girdi. Garsonlar oralı bile olmadılar. Gözleri zengin adamdaydı. Biri pastasını, öbürü meyveli sodasını getiriverdi. “Başka bir emriniz var mı efendim?” diye sordular. Adam gülümseyerek hayır anlamında başını salladı. Pastasını yerken bir kenarda oturan genç çifte baktı, “Birbirlerine ne kadar da yakışmışlar” diye mırıldandı.

“Burası lüks bir yer. Keşke daha ucuz bir yere gitseydik” dedi genç erkek.

“Beni öyle yerlere mi layık görüyorsun?” diye sormuttu kız.

Erkek boynunu büktü, kızın saçlarını okşadı:

“Sen aslında saraylara lâıksın ama hani ay sonu geldiği için öyle dedim. Cepteki paralar azaldı da. Yoksa senin için can feda!” diye konuştu.

Garson geldi, ne istediklerini sordu.

“Önce iki limonata getir. Sonra belki bir şeyler yeriz” dedi erkek.

Limonatalarını içerlerken kız ağzını erkeğin kulağına yaklaştırdı:

“Bir frambuazlı pasta bununla iyi giderdi” diye fısıldadı.

Erkek, kızın ellerini okşadı:

“Onu da aybaşında yeriz canım. Biraz sabret” dedi.

Kız, erkeğin gözlerine işveyle baktı:

“Benim canım şimdi istiyor ama” dedi.

Tartışmaya başladılar.

“Senin bu dar gelirlilikten kurtulacağın yok! Bu gidişle asla evlenemeyiz biz.”

“Niye evlenemeyecekmişiz canım?”

“Görünen köy kılavuz istemez. Patronundan zam istesen ne olur sanki?”

“Tam da zam istenecek zaman ya. İşten çıkarılıyor çoğu kişi. Hepimiz patronu kızdırmaya korkuyoruz. Maşa zam, işe son denilirse yanarız o zaman.”

Kız umutsuzca başını salladı, zengin adamın pastasını yiyişine baktı, gülümsedi:

“Şu adama bak. Yediği pasta çok pahalı olmalı ki, hem az getirtmiş, hem çok yavaş yiyor. Tadını çıkarmaya çalışıyor herhalde” diye başını salladı.

“Yok canım, dedi erkek. Giyinişine baksana. Zengin birine benziyor. Pahalılık umurunda değildir onun. Pastayı zevkini çıkarmak için öyle yiyordu.”

Zengin adam, gençlerin kendisiyle ilgilendiklerini görünce gülümsedi, garsonu çağırıp ona bir şeyler söyledi. Biraz sonra genç çiftin masasına iki pastayla iki meyve suyu geldi. Erkek yüzünü buruşturdu, “Biz bir şey istemedik. Götür bunları” dedi garsona.

Garson, zengin adamı gösterdi:

“Yan masadan gönderdiler” dedi.

Zengin adam gülererek konuştu:

“Kusura bakmayın, demin konuştuğularınızı duydum. Lütfen beni yanlış anlamayın. Aklınıza başka bir şey gelmesin. Hatırımı kırmayın. İkramımı geri çevirmeyin.”

Kız gülererek teşekkür etti ve pastadan bir dilim aldı. Erkek, “Hiç gereği yoktu.” diye homurdandı. Pastayı yemekle yememek arasında kararsız kaldı.

Zengin adam ona eliyle pastayı yemesini işaret etti:

“Beni amcanız olarak kabul edin.” diye söze başladı. “Midem hasta. Böyle şeyleri pek yiyemiyorum. Ondan az getirttim. Para kazanma hırsıyla gıdama, sağlığıma pek dikkat etmedim, midemi bozdum. Gençliğimde parasızlıktan yiyemiyordum, şimdi de param olduğu halde hastalıktan yiyemiyorum. Perhiz yapmak zorundayım ne yazık ki. Benim yerime siz yiyiverin artık. Size bakmak beni mutlu edecek. İnanın ki kendim yemiş gibi olacağım.”

Delikanlı pastadan bir lokma alıp ağzına attı:

“Kendinizi bu kadar harap etmenize değer miydi bey amca?” diye dudak büktü. “Öyle deme!” diye içini çekti adam, “Senin yaşlarında bir kızı sevmişim ama yoksul olduğum için vermediler. Ben de zengin olmaya ant içtim. Kızın babasını yaptığına pişman etmek için gece gündüz çalıştım. Zengin oldum ama iş işten geçmişti artık. Kızı bir başkasına vermişlerdi...”

“Çok yazık! Türk filmlerinde olduğu gibi, paraları kızın babasının yüzüne çarpmadınız demek.”

“Evet, öyle oldu ne yazık ki. Kızla hep bu pastanede buluşurduk. Param az olduğu için pasta yiyemezdik de limonatayla geçiştirirdik. Sizi görünce gençliğim aklıma geldi.”

Kız, pastasını bitirirken “Daha sonra başka birini sevediniz mi?” diye sordu.

Adam üzüntüyle başını salladı:

“Onu unutmak için kendimi çalışmaya verdim” diye

konuştu. “Para hırsından sevmeye, âşık olmaya fırsat bulamadım bir türlü. Şimdi çok pişmanım.”

Kız adama süzgün süzgün bakarak:

“Sevgiliniz, sizin gibi yakışıklı biriyle evlenemediği için üzölmüştür” diye güldü.

“Sonradan zengin olacağımı bilemezdi tabii. Onun için eline geçen fırsatı kaçırmak istemedi. Evlendiği adam zengindi ama baba parası yiyen bir tipti. Beni yakışıklı bulduğunuz için teşekkür ederim. Yaşım ilerledi. Bu yaştan sonra yakışıklı olsam neye yarar ki?”

“Öyle demeyin” diye göz kırptı kız, “Nice gençleri cebinizden çıkarırsınız siz.”

Zengin adamın hoşuna gitti bu söz:

“Sağ ol kızım” diye gülümsedi, “Senin gibi, pardon, onun gibi güzel, gönöl çelen bir dilberle karşılaşmadım ki. Kadınlara da güvenemedim artık.”

Delikanlı sevgilisiyle zengin adamın yakınlaştıklarını, sohbeti koyulaştırdıklarını görünce kuşkulandı, gitmeye davrandı. Zaten pastaları, meyve suları da bitmişti.

“Hadi gidelim artık!” diye kızı kolundan tuttu, ayağa kalktı. “Geç kalmayalım. Evden merak ederler sonra. Annen baban beni suçlar.” diye onu gitmeye zorladı.

Zengin adam, “İsterseniz şoförüm sizi gideceğiniz yere kadar götürürsün de anneniz babanız merak etmesin.” diyecek oldu ama delikanlı kızgın bir tavırla, “İstemez. Biz kendimiz gideriz.” deyip kızı kapıya doğru sürükledi. Giderken adama bir daha teşekkür ettiler.

“Rica ederim, dedi adam. Ben çoğu zaman buraya gelirim. Sizi de beklerim”

Delikanlı bir şey demedi ama kız, “Geliriz” diye gülümsedi, el salladı.

Adam delikanlıya, “Yanıdaki bu cici kızın değerini bil. Pişman olacağın şeyler yapıp da gönlünü kırma. Böylesini bulamazsın. Benden ders al” diye bağırdı.

Kapıdan çıktılar. Yolda genç kız delikanlıya:

“Pastanede bir şey unutmuşum. Bir dakika bekle de alıp geleyim.” diyerek pastaneye geri döndü, zengin adamın avucuna bir kâğıt sıkıştırdı, koşar adım delikanlının yanına gitti.

Adam merakla kâğıdı açtı. İçinde, “İsterseniz aradığınız aşkı size sağlayabilirim” yazılıydı. Altında da kızın adresi, telefon numarası vardı...

Faik GÜÇLÜ

ÇE-LİŞKİ

gözlerimde günbatımı yorgunluk
renkler boğulmuş
zifiri kırmızıda

kirli bir sarının koynunda
sorular
cevapları çelişki
zincirinden arınmış yalanlarla dolu

yarın dedikleri
celladın günahı
sevapları elden kayıp gitmiş
çok zaman önce

hayatta sana dair cümleler
d-oluyor
taşıyorsun beklentiler içinden

ve hâlâ
hükümlü sandalyesinde
bütün yaralı kemirgenler

çaresizlik dediler ilkin
sonra senden bahsettiler
tanımıyor gibiydim
herkesçe

ismin paramparça ediyor sözcükleri
çünkü
sayfalar kirli

yarın dedikleri celladın günahı - yok çünkü

ŞEHADET MEVSİMİ

hadi kalk murat
 iki yanına düşen kollarını boynuma dola
 çoban menekşem ak sütüm anadolu'm kalk
 kırdılar mı körpe kanatlarını yoksa
 kıydılar mı sana
 bak annen geldi başucuna
 uyan oğlum
 sen uykulara kirpiklerini kapamadan
 rüyanda babanı gör diye
 kulağına aşkımızın öykülerini fısıldayayım
 ah benim künyesi kandil'de düşen evlatçığım
 yanıyor dehlizlerim allah'ım
 köz olup yüreğimden damarlarıma saçılıyor
 sen doğduğunda nenen bulgur aşı kaynatıp
 çifte kurban kesti yedi düvele şan saldı
 o yıl ekinler başaklarını taşıyamadı
 borçlarımızı silip süpürdük
 nur saçan bereketinle
 hele akıtan damın
 teneke çatısı yenilenince
 nasıl sevinmişti
 kıbrıs gazisi hasta yatağında deden
 tek umuduydun
 evlat acısıyla kavru lan hakkı çavuş'un
 tek tesellisydin
 hani kınalı öküzü satınca
 sana bisiklet alıp
 sen uyurken başucuna koyuşu yok mu
 ah oğul ah kuzum murat'ım
 uyan oğlum gözlerini aç
 yummasana gözlerini anacığın a yiğidim
 benim
 yüksekova'da şehadete yükselen kartalım
 cennet kokulum dağ keklğim
 zeytin gözlüm katıksız aşım
 söyle annene bu sirenler kimi haykırıyor murat
 zeynep'im in duvağına al kanların mı sıçradı
 çatlasın seni taşıyamayan musalla taşı hırsından
 kanasın yarım kalan damat tıraşında
 gül yüzünden akan katreleri usturaların

kanımın son damlası aksın ey oğul
 şahadet şerbetini içtiğin yerlere
 "oy benim kara yazmalı gençliğim
 umudum soldu omuzlarda gidiyor"
 gelinimin siyah saçlarına
 gelincik yerine kan yağıyor
 tutuşuyor hicazı minarelerin
 pıhtı olup secdelere dökülüyor
 yanıyor öksüz sular da nar çiçeklerinin
 guruptan damlayan menevişleri
 ana yüreğim bu acıya dayanmıyor
 kopuyor bağları
 yedi veren göğsünden semalarımın
 beni alıp sığmadığım tabutlara koyuyor
 nur yüzüm peltek dillim kavru lan kalbimin
 can çekişen çırpınışlarına emekle yine
 "anne anne" diye sarıl eteklerime
 bu gece gelin alayın kalkıyor
 yakamoz çığlıklarından oğlum
 göğüs tüyleri henüz tazelemiş yamanım
 yoksa kara topraklarla mı kıydın
 gönül nikâhını oğlum
 kanlı üniformalarınla tahtalara mı
 koyacaksın yoksa o güzel başını
 ah benim kefen tanımayan erim
 sen sakın korkma üşüme sakın
 koynuma alacağım yine
 sobanın üzerinde kaynarken nenenin tarhanası
 ninniler söyleyeceğim sana bizim ellerden
 baban ağışunu açmış
 bizi beklerken mavi çatılı evimizde
 güvercinler havalanmadan
 ahşap vernikli pencere mizden
 sonsuz huzura dalmadan
 sancıyan sinemden henüz
 susacak sirenler susacak oğlum
 şahadet mevsimine doğarken usulca şafak
 ikimizi birden susacak

DERDİNİZE ŞİİR GÖNDEREBİLİR MİYİM

ellerimin ağrısı çocukların gözyaşı
ateşten günler devriliyor üstümüze
acılar liberalleşti kısa zamanda
arsız kuruluşlar hâlâ uluslararası

yanlış herkesi birbirine benzetiyor
güvercin gölgesi ölümün ucunda
koca 21.yüzyıl bir maskeye sığar mı
ki havasız evlere sığıdı uygarlık adımları
barbar şanıyla daracık yüzlerde

deterjan betonların tatlısı soframda
karanlık herkesin kardeşi halden anlamaz
bulutlar soldu hüznün renginde
uzakta kaldı menevişli sahiller
maki dallarında fosilleşmiş coğrafya
sakallarım cümbüşlü şeytan tüyüyle

kaç kesik cümle kaybetti rengimiz
mendil misafiri soğuk yüzümüzün
kekre bir yaşam
dikdörtgen masalarda nasıl geçsin
şehrin kamburu bozuk ağızlarda
susmak haylazlığı var gelgitlerin eteğinde

kar suları kurtulmuş gururundan
çiçekler acıtmaz toprağı
yağmuru çalıyor sustukça zaman
yırtık kelimelerin gölgesi elveda
yuvamız manşetlerin izinde hüznün takviyeli

bir cellatla yaşıyoruz düşlerimiz işgal
şekil değiştiriyor gizli kötülüklerin bataklığı
ve hâlâ memleket meselesi meclisteki kavgalar
-ki hiç bitmez-

sesler karanlıkta sönüyor
bozkırın buğusu sabahta kimsesiz
yaraya batırılmış saatler duvarda
yıldızları okşuyor şivesi dökülen kadınlar

molozlar yığılı suratsız yüzlerde
hakaretler kötü bakışların feneri
aydınlatıyor dar yüzlerde nefretimizi
kapılar ağaçların kesik damarı/ kansız
rutubetli tenimiz daralmış odalarda

sahilleri kovalıyor köpek sesleri
bir yığın adam gizleniyor derisinin altında
karı koca ilaçlar püskürtüyor birbirine
tatsız tuzsuz sahte yüzleriyle

herkes kendi içinde boğuluyor
fotoğrafta bile çalışıyor emekçiler
görüyorsunuz
ben günah meridyeninden geçiyorum

vakit yok gidiyorum kirlenmiş yollar
sütü kesilmiş anasız kuzuların
sesim geç olmuş boşluğu öğreniyor
vakit çok dar
bu kadar yola nasıl yetişirim
derdinize şiir gönderebilir miyim

BİR YARIM ÖYKÜ

Sonbahar son günlerini yaşıyor, kışa doğru yol alıyor. Ben de onun gibi yapraklarımı döküyor, ayrılığın soğuk yüzünü yaşıyordum. Rüzgâr önüne katmış savuruyordu bir bilinmeze doğru beni. Gideceğim ülke, adres henüz belli değildi. İçimde sürekli beni rahatsız eden bir sıkıntıyla dolaşıp duruyordum. Bulduğum bir sokak kaldırımına oturmuş, boş boş uzaklara bakıyordum.

Telefonum çaldı. Rıza abi arıyordu. “Bir şebeke buldum. Benim oğlanı adrese teslim ettiler. Anlayacağın çok sağlamlar. Kontörüm bitmek üzere, Pasaport Vapur İskelesi’nin oradayım, gel.”

O heyecanla otobüse bindim. Konak’ta indim. Oradan da Pasaport Vapur İskelesi’ne kadar yürüdüm. Rıza abi bir tabureye oturmuş, keyifle çayını yudumluyordu. Beni görünce, garsona el etti. Bir çay işareti yaptı. Boş bir tabureyi ayağıyla altına itti. Oturdum. Çaydan sonra, bir iş hanının üçüncü katına asansörle çıktık. Bölmelere ayrılmış bir büroya girdik. Selamlaştık.

“Hoş geldin Rıza abi” dedi, kısa boylu, tıraşlı, düzgün giyimli biri.

“Hoş bulduk, bahsettiğim arkadaş bu,” diyerek beni gösterdi.

“Hoş geldiniz”

“Hoş buldum.”

“Boyu posu, görünüşü iyi, konuşması da iyiye, kolay vize alırsınız,” dedi.

Koltuğu göstererek:

“Lütfen oturun, keyfinize bakın. Pasaportun yanında mı?” diye sordu.

“Çeketimin iç cebinden çıkarıp verdim. Ardından da yeni çekilmiş vesikalık resimlerimi uzattım. Alıp baktı. “Hazırlıklı gelmişsiniz Rıza abi,” deyip gülümsedi. “Gerekli belgeleri hazırladıktan sonra biz size haber veririz. Alman Konsoloslukuna başvurunuzu yaparsınız. Büyük bir ihtimalle vize alırsınız.”

Rıza abinin yüzüne bakınca, ne demek istediğini anlamıştı hemen.

“Hacı, yanında dövizin var mı?”

“Var, Rıza abi.”

“İki yüz-üç yüz avro ver arkadaşına.”

Üç yüz avro verdim.

“Vizeden sonra iki yüz avro daha veririz. Anlaştık mı?”

“Ayıpsın Rıza abi, vermesen de olur.”

“Arkadaşın durumu belli... Avrupa’ya vardı mı, eline para geçerse mutlaka telafi eder.” diye de ekledi.

Kordon’a doğru yürüdük. Mis gibi kokoreç kokusu

denizden hafif hafif esen imbata karışıyordu. Kokoreççinin başı kalabalıktı. Yine de kuyruğa girdik. Yarımşar ekmek yaptırıldı. Yanına birer de ayran... Denizin kıyısına oturduk. Birkaç martı bitiverdi hemen yanımızda. Ekmeğin ucundan azıcık nasiplendiler. Karşıyaka vapuru denizi yara yara ilerliyordu, ardında köpüklü sular bırakarak. Az ilerimizde yakaladığı balığı kaçırarak gençten biri hayıflanıyordu. Yanındaki arkadaşı, “Kaçan balık büyük olurmuş.” diye teselli ediyordu onu.

İki hafta sonrasıydı; Adnan Menderes Havaalanı’nda daydık. Hüzün, buruk bir sevinç, keder, acı yanı başımızdaydı. Kızlarımın gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Eşim kendini zor tutuyordu. “Fazla ağlayıp ortalığı ayağa kaldırmayın, yoksa babanızın ülkeden kaçtığını anırlar.” diye sıkı sıkı tembih ediyordu annem. Suskunlukları ondandı biraz da.

Sarıldık, vedalaştık. Pasaport ve bilet kontrolünden geçtikten sonra, son bir kez arkama dönüp kızlarımın ve eşimin resmini yüreğime kazırcasına baktım. İçim titreyerek ilerleyip uçaktaki yerime oturdum.

Uçak havalandı sonra; sevdiklerimi, bütün anılarımı, İzmir’imi geride bırakıyordum. Metin olmaya çalışıyordum. Gözüme biriken yaşları etrafıma belli etmeden öksürüyor gibi defalarca sildim. İçim, dışım, beynim, yüreğim karman çormandı. Sanki vücudumun yarı yanını kesip almışlar gibi eksilmiştim. Otobüs değildi ki, “inecek var, sağda dur!” diyeydim.

Berlin’den Düsseldorf’a kısa süreli bir aktarmanın sonunda yengem ve kuzenim karşıladı beni. On gün kadar Duisburg’ta, onların evinde kaldım. Neredeydim, ne yaşıyordum, her şey yabancıydı. İçtiğim suyun tadı bile değişti. Mevsimine göre uçan kuş misaliydim... İsviçre’ye girdiğimde İbo ve kuzenim Bila karşıladı beni. Basel, Neuchatel Kantonuna bağlı La Chaux de Fonds ve Lozan’ı selamladım. Küçük bir ülkenin panoraması büyülemişti beni.

Zorlu geçen süreçte yeni hayatıma alışmaya çalışsam da gurbet ve hasretlik gitgide ağırlaşıyordu. Onları zorunlu olarak bırakıp gittiğimde Eylem on altısında, Ezgi on üçündeydi daha. İki-iki buçuk yıl sonra oturum aldığım da Eylem’in yaşı çoktan on sekizi geçmişti. Ezgi annesiyle yanıma gelebildi ama Eylem İzmir’de bir başına kalmıştı. Bu nasıl bir acıydı, tarif edilemezdi. Bir yarım yanımda, bir yarım İzmir’de kalmıştı. İki yarım bir türlü bir olamamıştı.

Eylem’le her gün telefonla konuşuyorduk. Diğer taraftan onu yanımıza getirmek için de uğraşıyorduk.

Fransa için vize alamayınca, şebeke işine girdik mecburen. Çeşme'de çıkmak üzereyken yakalandı. Denemediğimiz yol kalmadı. Hangi dala tutundaysak kırıldı.

Hasretlik sadece benim için değildi. Eşim Nuran da kızından ayrı olmanın acısını beş yıl boyunca içinde taşıdı hep. Ezgim de... Onlar için kızım Eylem'le kavuşma zamanı gelmişti nihayet. En yakın tarihe İzmir'e uçak biletlerini almıştım bile. Onları havaalanından İzmir'e yolcu ederken, Nuran'ın eline bir zarf tutuşturdum. "Bunu Eylem'ime ver, okusun, babasından küçük bir hatıra..." dedim. Onlar uçağa binmek için uzaklaşırlarken canımın yarısı da onlarla gitti. Benim payıma yine ıslak gözler ve yalnızlık düştü. Sancılı beş yılın ardından Nuran kızına, Ezgi ablasına, Eylem ise annesi ve kardeşine kavuşmuştu.

Eylem evlenmiş, üzerinden iki yıl geçmişti. Bense kızımı sadece gelinliğiyle fotoğraflarında görebilmiştim. Annesi ve kardeşi yanında olmasına rağmen Eylem düğün günü telefonla beni arayıp bir nevi o günü yaşattı bana.

Orada olduğum sürece çalıştığım fabrikada yavaş yavaş zorlanmaya başlamış, ayağımdaki ağrı dayanılmaz bir hal almıştı. Bunun üzerine doktora gittim, röntgen çekti ve ayak kemiğimde bir leke gördüğünü, ayaktaki ağrının bundan kaynaklı olabileceğini söyledi. "Önemli değil." dedi. Ağrı kesici ve beş günlük istirahat verip eve gönderdi.

Hemen bir gün sonrası beni aradı, telaşlandım...

"Ben röntgeninizi diğer meslektaşımınla değerlendirince bu lekeyi ciddi bulduk, bu hususta birkaç araştırma yapmamız için hemen hastaneye gelmeniz gerekiyor." Yapılan tetkikler sonucu ciddi bir hastalığa yakalandığımı öğrendiğimizde dünya başımıza yıkıldı sandık. Neyse ki bu vartayı çabuk atlattık. İnsan hasta olduğuna sevinir mi hiç? Ben sevindim. Sonunda Eylem, ay yüzüyle karanlıkları yara yara geliyordu babasına! İsviçre Konsoloslugu'nun özel olarak verdiği bir vizeyle... Züriç Havaalanı'nda, sekiz yıl sonra İzmir kokan kızım Eylem'e ilk sarılışım, onu ilk koklayışımı. Kollarımın arasında bırakmak bile istemiyordum. Ne çok özlemişim onu, ne çok özlenmişim. Eylem büyümüş, koca bir kız olmuş, ama benim için hâlâ o karşımda duran on altı yaşındaki küçük kızımdı. Onu küçük bir çocuk gibi sevdiğimi görünce:

"Baba ben yirmi dört yaşındayım." dedi gülerek. "Sizden uzakta çok çabuk büyüdüm, acılarla baş etmeyi, yaşama tutunmayı, özleme ve hasrete direnmeyi öğrendim. Çok büyüdüm çok!"

Benden uzakta geçen koskoca sekiz yıl bir anda onu kucaklamamla silinmişti adeta. Kendi başına büyüdüğü, yanında olamadığım günlere için için ağladım, yandım. Kızım Eylem'le gözyaşlarımız birbirine karışmıştı. Sevinçten ağlıyorduk ikimiz de.

"Üzülme artık can babam, bak geldim, yanındayım," dedi.

İsviçre'de kaldığı üç ay boyunca Eylem yanımdan hiç ayrılmamış, baba kız ayrı kaldığımız günlerin acısını doya doya çıkarmıştı.

Artık istediği an yanımıza gelip gidiyor. Bu yıl gelemiyor. Çünkü anne olacak. Hayatımıza yeni bir nefes, yeni bir can gelecek; gülmeyi unutan yüzümüze yeniden gülmeyi öğretecek, kapanmayan yaralarımıza merhem gibi gelecek. "Dede, nene, teyze!" diyecek. Bebek hoş gelecek, hoşluk getirecek. Dedesinin kışlarına bahar getirecek. Dedesi onu görmeye gidemeyecek, varsın olsun. O dedesine koşa koşa gelecek. Dedesinin bir yarısı daha tülenecek.

Muhammed KORKMAZ

ÇİÇEK YAZGISI

lâle

toprağının çarmihına ters asılmış
bir esintidir cilo dağlarından
savrulur göbeğinden gözyaşları
bir peygamberin karanlık yazgisına

anemon

damardamar koklanır gözlerinden
çan biçiminde
uzanınca yalnızlık iklimine
zehirli bir dokungaç olur ellerin

defne

teltel kirpiklerinde lir çalgısı
peşinden koştuğum sesinde
harbiye şelaleleri gibi
müzik ezgilerinden içime dağılan

sümbül

kokunda gizli bir mabet
rüzgâr renginin işlendiği teninde
bir güneş kadehidir

Furkan EREN

GÖNÜL KÖPRÜSÜ

“Gönül ne kahve ister ne kahvehane
“Gönül sohbet ister, kahve bahane”.

“Hasbihal” ve “yarenlik”, neredeyse unutulmaya yüz tutmuş sözcükler...

Bunlar gitti, yerine “söyleşi” falan geldi.

Hâlbuki başka hiçbir kelime “Hasbihal” ve “Yarenlik”in yerini tutamaz. Çünkü sohbetin içinde dostluk, muhabbetin içinde “Muhammed” saklı...

“Muhabbetten Muhammed oldu hâsıl,
“Muhammedsiz muhabbetten ne hâsıl?”

Ama hasbihal ve yarenlik dostlar arasında yapılır oysa...

“Dost bi-vefa, felek bi-rahm, devran bi-sükûn,

“Dert çok, hemdert yok, düşmen kavi tali’ zebun”

(Fuzuli).

Şair mizacıdır yakınır: Yoksa eskiden “kadim dost”-lar, riyasız ve hesapsız dostluklar vardı. “Vefa” sadece bir “semt ismi” değil, dosttan dosta kurulan ve dostluğun “olmazsa olmaz”ı olan bir “yürek köprüsü”ydü.

Dost, dostun gözünden, gönlünü okumasını bilirdi... Gönül dilini anlayabilirdi. Dostunun tüm dertlerini yükünmeden yüklenir, itirazsız taşıyabilirdi. Soru sormadan dinler, söylenmeyen şeyleri bile kavradı.

Günümüzde böyle dostlar, dostluklar kalmadı pek. Hayat şartları ile umursamazlıklar el ele verip dostlukları bitirdi.

Âşık Veysel’in, “Dost dost diye nicesine sarıldım/
Benim sadık yârim kara topraktır/ Beyhude dolandım,
boşa yoruldum/ Benim sadık yârim kara topraktır” diye yakınması boşuna değil...

“Nice güzellere bağlandım kaldım,

“Ne bir vefa gördüm ne faydalandım,

“Her türlü isteğim topraktan aldım:

“Benim sadık yârim kara topraktır”

“Dost” diye toprağa sarılmak, ilk bakışta anlamsız gelebilir ama düşününce anlamsız olmadığını görürsünüz. Çünkü toprak itirazsız size kendini veren (her türlü ürünü-meyveyi) ve sonsuza kadar sizi kendinde tutan (mezar kimliğiyle) bir “dost”tur.

Hem hamurumuzdur (topraktan yaratıldık), hem mayamızdır, hem de sonsuzluğumuz, yani mezarımız...

Dostların ve dostlukların kalmadığı demde bile dost kalan, üstelik büyük bir vefa göstererek sonsuza kadar sizi kucaklayan toprağın dostluğuna muhtaç olmak yadırganmamalı.

Mevlâna’nın, “Sevgide güneş gibi ol, dostluk ve kardeşlikte akarsu gibi ol, hataları örtmede gece gibi ol, tevazuda toprak gibi ol, öfkede ölü gibi ol; her ne olursan ol, ya olduğun gibi görün, ya görüldüğün gibi ol.” demesi de anlamda düşünülmesi zaten.

Dost böyle olmalı: Her an haşmetli ve sabırlı bir bekleyiş içinde sizi beklediğine inanmalı ve güvenilirliğini test etmeye ihtiyaç duymadan, onun karşısında tereddütsüz huzura erebilmelisiniz.

Boşuna dememiş Mevlâna: “İnsanı nasihat değil, muhabbet kurtarır...”

Dostlar, hayatın yükünü biraz olsun hafifletmek içindir.

Duygu sarmalına dolaştığınızda, hicran sağanağına tutulduğunuzda, acının her çeşidi dolu gibi yüreğinize yağmaya başladığında ve ruhunuzun rüzgârı sert poyraz dönüşüp fırtınanın en acımasız ile savrulduğunuzda sığınabileceğiniz en iyi sığınaktır dost.

Dost, yürek bahçenize kök salmış bir çınardır.

Her zaman orada olduğunu, her an sizi beklediğini hissedersiniz.

Her ihtiyaç duyduğunuzda bir ulu çınarın gölgesine sığınır gibi dostunuza sığınır, hayatın üzerinize yağdırdığı tipilerden, buzullardan korunursunuz.

Kaldı mı böyle dostlar demeyin, kalmıştır... Kalmalıdır...

Yoksa hayat büsbütün yalnızlığa dönüşür ve çekilmez olur.

SENİ BEKLEDİM

Bir gönül hikâyesi görürsün belli ki sen
Otuz yılı harcadım bulduğun eskisi ben.

Nerede kaldın ey yâr,senelerce bekledim!
Gençliğimi el aldı saçıma aklar düştü.
Hasretlik günlerimi efkârıma ekledim,
Ayrılığın hançeri tâ can evimi deşti.

Şu dünyada kismetim ahirette yoldaşım
Yemin verdim kendime gıyaben nikâh kıydım.
Sen ki gelene kadar hiç büyümedi yaşım,
Bizsiz geçen günlerin hepsini kayıp saydım.

Önceleri yalnızdım, gönül gözüm yaşlıydı,
Yıllarca akıp durdu hiç silenim olmadı.
Bembeyaz bir mendilde adımız nakışlıydı,
Özlemle anıp durdum inan yerin dolmadı.

Bütün seneler gurbet, bütün günler esaret...
Haberin olmadı ki gözlerin görmedi ki!
İstirapla yoğruldu tahammülmüş maharet,
Herkes sordum seni ağyar sır vermedi ki...

Beklemek öyle zor ki ne adaklar adadım,
Vuslatın niyetiyle sabrın sonu selâmet.
Senli hayallerime yürürken adım adım
Yüreğimin tapusu mülkü sana emanet.

Gözyaşımı gizledim,eller tebessüm sandı;
Çifte gurbet yaşadım, sezdirmedim kimseye.
Ümidim tükenmedi, hep çıra gibi yandı,
Ortak eyledim seni gönlümdeki hisseye.

Ezelde yazılmışız alınyazım sevdalım,
Bak yolumuz birleşti, gülüyor bize kader.
Büyüsün ağacımız, yeşersin kuru dalım;
Hüzün artık kaybolsun terk etsin bizi keder.

Alacağımı aldım mesudum fani dünya,
Her ânı binbir muştı getirdi ömrümüze.
Gönül evim masmavi, her mekân lebiderya;
Hiç bahâne yok artık sebepsiz özrümüze.

Sevgiyle yan yanayız ellerimiz kenetli,
Geri kalan ömrümüz geçiversin göz göze.
Yarımdık bütün olduk,yüreğimiz kanatlı;
Sen bana bizi anlat oturalım diz dize.

Şimdiyse kalbimiz şen, asude bahardayız.
Çiçekleri dermeli, elele vermeliyiz.
Bir yastıkta bir ömür sevince karardayız,
Gül kokulu günlere hayata ermeliyiz.

Maziden istikbale neşeyle yürüyelim,
Erverdik murada çıksınlar kerevete.
Baharları yazları peşinen sürüyelim,
Yüreğimiz hazandı şimdi döndü cennete.

Seninle tamamlandım başımda talih kuşu,
Ver elini elime uçalım göğe doğru,
Kalbim huzûra erdi içimde sonsuz huşû;
Bircik aşiyanda iki âşık bir kumru...

Hızır İrfan ÖNDER

Mehmet Muhlis ŞEPİK

MUTLULUĞA ÇAĞRI

bakışınla anlam kazanır hayat
uçup gitmesin an'ın güzelliği
hiçbir şeyi yarına erteleme

uzak diyarlara yönelmelisin artık
her uyandığında gülümsemelisin yaşama
sevinçlerini de acılarını da eksiksiz yaşa

kaldırıp başını internetten, televizyondan
kırlara uzanmalısın ay vakti
sırt üstü yatıp yıldızları seyre dal

“seni seviyorum” demelisin eşe dosta
çeşit çeşit armağanlar almalısın sevdiklerine
insanları ötekileştirmeden içten selamla

gam keder yüklememelisin kalbine
yenik düşmemelisin kuruntularına
sakın ha, anafora kapılayım deme

kariştirmamalısın hazla mutluluğu
beden haz ister, ruh mutluluk
ivedilikle içsel barışı sağla

SANDIN

Kurudu dallarım gençlik çağımda,
Çiğ düşen gönlümü sen kış mı sandın?
Gonca güller açmaz oldu bağımda,
Gözde ah-u zarı, sen yaş mı sandın?

Nice ihanetler görüp geçtim de
İkiyüzlü dosttan zehir içtim de
Şu yalan dünyaya kefen biçtim de
Şu garip gönlümü, sen taş mı sandın?

Savruldu kumlarla, özlemle yıllar,
Telledim pulladım, ağladı dallar,
Çıkmadı bir defa umuda fallar;
Şu düşen başımı, sen baş mı sandın?

Süzülür hasrete sesiyle kaval,
Sensizlik emsali vakurlu minval
Abdaldım sevdaya belimde çuval;
Şu nardan içimi sen hoş mu sansın?

Yunus da Lokman da olmadı çare,
Kapattım defteri vefasız yâre,
Gözümde maziden aciz bir kare;
Şu meftun halimi sen boş mu sandın

Vedat YARIŞAN

Mehmet Şirin AYDEMİR

DOĞU'YU GÜZELLEŞTİREN KADIN

HEYULA

ben doğulu kadını
devirdiğim onca yıldan sıyrılarak yaşıyorum
derdine ağlamadığım kul yoktur
kuldan çıkmışları her defasında
ellerimle yıkadım

ben doğulu kadını
ürkekçe yaşadım gecekondularda
hiç ama hiç ağlamadım yokluğa
pas tutmuş saçlarımla
örgü örgü boyun eğdim adama

ben doğulu kadını
sırtımda yılların yükü
her gün her gün yalnızlığın kahrını çekiyorum
sigara üstüne sigara yakar
doğunun güzelliğini ellerimle süslerim

ben doğulu kadını
sokakların anası
loş ışıkların umuduyum
siyahi çocukların alnındaki hüznü
neşeye çeviren kadını
afrika çöllerinde esmerliğini yitirmiş
çocukların sevinciyim

ben doğulu kadını adım asıma
ismim kadar asiyim
çığlıkla yorgunluğu üstümden atarım
volta attığım sokaklarda
banklarda donan çocuklarım

ben doğulu kadını
nerde üşüyen insan varsa
etimle tırnağımla
kalbimle oralıyım
depem yaratacak beddualarım
yeryüzüne şifa verecek dualarım var benim

ben doğulu kadını
güzelliğimle insanları terbiye eder
duamla bulutları sırtıma alır
yağmurlar yağdırırım
hiç tanımadığım insanların üzerine

ben doğulu kadını
insanlığımla imtihan edirim

evrildi evren
göz yağmurlarına yakalandık
güz yağmurlarından kaçarken
şimdi alev alev içimizin
ormanları
elinden bir ağulu çibanın
tersine mi geldik ne
ensemizde sillesi eksik olmayan
sadist dünyanın H
bacada is dağlarda sis olağan da
şukapısı soğuk sürgülü temmuzda
hapis de neyin nesi tanrım
oysa billur ırmaklarından içince hayatın
şarabi güller açacaktık
mahmurluğu geçmeden
serhatında şafağın
çavlanlarında arınacaktık arlanacaktık
orantısız sürüldük namlusuna
malum meçhul vebanın
imha ettik imha olduk
ihmal ettiğimizden belki
buyruğunu hüda'nın

ÜLKEMİN ÇOCUKLARINA

Haydi, güzel çocukları ülkemin!
Hak yolunda birlik olmamız gerek
Can feda olası cennet vatani
Canımızdan aziz bilmemiz gerek
Haydi, güzel çocukları ülkemin!

Paydos kötülüğe, hasede, kine
Sevgide zirveye çıkalım yine
Sarılarak “Bir Allah”ın ipine
Doğrulukta karar kılmamız gerek
Haydi, güzel çocukları ülkemin!

Kavgalar, kıtaller bitsin bizimle
Ve tarih iftihar etsin bizimle
İnsanlık uğrunda sonsuz azimle
Ferhat gibi dağı delmemiz gerek
Haydi, güzel çocukları ülkemin!

İtaat esastır anne babaya
Duaları bedel bin bir çabaya
Karışsın şarkımız “bâd-ı saba”ya
Ufuklara muştı salmamız gerek
Haydi, güzel çocukları ülkemin!

Büyük rehberimiz; Peygamberimiz
Makamıdır müracaat yerimiz
Sakın daralmasın “aşk” çemberimiz
İlahi sevdaya yelmemiz gerek
Haydi, güzel çocukları ülkemin!

Fert, aile, zümre, çevre, cemiyet
Kaynaşırsa işte budur “hamiyet”
Güzel hasletlerin tümüne niyet
Ederek ayakta kalmamız gerek
Haydi, güzel çocukları ülkemin!

Kimliğimiz, milli kültür yapımız
Kıtalardan daha geniş çapımız
Müspet ilimlere açık kapımız
Faydalı her şeyi almamız gerek
Haydi, güzel çocukları ülkemin!

İslâm, kardeşlik ve barış demektir
Hayırda, hizmette yarış demektir
Mânâ menziline varış demektir
Zorun üstesinden gelmemiz gerek
Haydi, güzel çocukları ülkemin!

Biz “Ulu çınar”ın kökü, dalıyız
Dostluk sofrasının oğul balıyız
İç içe beraber yaşamalıyız
Bu ortak paydayı bulmamız gerek
Haydi, güzel çocukları ülkemin!

Ahmet Süreyya DURNA

